

Súd: Okresný súd Humenné
Spisová značka: 21Csp/18/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123403908
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Sivák
ECLI: ECLI:SK:OSHE:2025:6123403908.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Humenné sudcom Mgr. Petrom Sivákom v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004, so sídlom: Bajkalská 30, 829 48 Bratislava-Ružinov, proti žalovanej: A. B. C. D., nar. XX.XX.XXXX, E. XXX/XX, XXX XX E., zast. JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508 o zaplatenie 18 383,42 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanej súd **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 27.09.2023 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 18.383,42 eur spolu s 5,49% p. a. úrokom za úver zo sumy 17.043,42 eur od 06.11.2021 do zaplatenia, najneskôr do 15.06.2039 a s 5% p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17.200 eur od 06.11.2021 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Prílohami žaloby boli: Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 01.07.2019, Amortizačná tabuľka pre medziúver a stavebný úver, Pristúpenie k poisťovnej zmluve pre RŽP zo dňa 14.06.2019, Všeobecné podmienky pre zmluvy o stavebnom sporení, Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti z 03.09.2021, doručienka, Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 05.11.2021, doručienka, Predžalobná výzva na zaplatenie dlhu z 14.08.2023, doručienka, Výpis z účtu zosplatneného medziúveru, Výpis z účtu stavebného sporenia, Rozhodnutie NS SR zo dňa 30.07.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018, Rozhodnutie NS SR zo dňa 16.06.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020.

3. Následne na výzvu súdu žalobca doručil Okresnému súdu Banská Bystrica podanie v ktorom upravil návrh na vydanie platobného rozkazu nasledovne:

- istina vo výške 17.043,42 eur,
- nezaplatený 5,49% p. a. úrok za medziúver zo sumy 17.400 eur do 05.11.2021 spolu vo výške 1.183,40 eur
- nezaplatené poplatky za RŽP spolu vo výške 156,60 eur,
- 5,49% p. a. úrok za úver zo sumy 17.043,42 eur od 06.11.2021 do zaplatenia, najviac do 12 041,79 eur,
- 5% p. a. úrok z omeškania zo sumy 17.200,02 eur od 06.11.2021 do zaplatenia a trovy konania.

4. Žalobca na výzvu súdu, ako postupoval pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať spotrebiteľský úver, uviedol, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) definuje v § 7 ods. 24 prípady, kedy sa ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nevypočítava.

Poskytnutý úver vo výške 17 400 eur prevyšoval splácané úvery (16 740,64 eur) o 659,36 eur, resp. o 1,039 %, tzn., že nebola splnená žiadna z podmienok pre povinnosť vypočítať ukazovateľ schopnosti žalovanej splácať úver. Žalobca konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že poskytnutý úver mal charakter úveru na refinancovanie bez výrazného navýšenia, tak sa na neho nevzťahuje § 7 ods. 1 ZoSÚ. Aj napriek uvedenej skutočnosti žalobca v takýchto prípadoch uplatňuje princípy obozretnosti a preveruje žalovanú v Sociálnej poisťovni a spoločnom registri bankových a nebankových informácií. Žalovaná bola z dôvodu preverenia ekonomickej situácie preverená dopytom do spoločného registra bankových a nebankových informácií (SRBI / NRKI). Na základe vykonaných týchto dopytov ako aj skutočnosti, že sa žalovanej znížilo mesačné splátkové zaťaženie zo splátky 282,89 eur na splátku 136,18 eur, primerane preskúmal socioekonomickú situáciu žalovanej a postupoval s odbornou starostlivosťou k poskytnutiu úveru žalovanej. Zároveň zo žiadosti o úver vyplýva, že žalovaná bola v čase podania žiadosti slobodná a mala jedno nezaopatrené dieťa. Žalovaná zároveň predložila potvrdenie, že pracuje v Rakúsku a má licenciu ako ošetrovatelka a že uhrádza sociálne odvody.

5. Okresný súd Banská Bystrica v upomínanom konaní dňa 24.10.2024 vydal platobný rozkaz sp. zn. XXXX/XXXX/XXXX, v ktorom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu a trovy konania.

6. Žalovaná voči platobnému rozkazu podala odpor, v ktorom namietala zanedbanie odbornej starostlivosti žalobcu pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom by mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Žalovaná mala v roku 2018 príjem výlučne zo živnosti, pričom základ dane z jej príjmu za rok 2018 (rozdiel medzi príjmami 9 389,80 eur a výdavkami 6 661,98 eur) bol v sume 2 727,82 eur, t.j. žalovaná mala v roku 2018 priemerný čistý príjem 227,32 eur mesačne.

V čase uzatvárania Zmluvy o úvere jej mesačné výdavky na ostatné úvery nasledovné:

- úver spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s. zo dňa XX.XX.XXXX, splátka mesačne 130,78 eur, istina 10.000 eur, počet anuitných splátok 96,
- úver Silverside Financial Services, s.r.o. zo dňa XX.XX.XXXX splátka mesačne 75,52 eur, istina 2000 eur, počet splátok 60.
- úver spoločnosti Zinc Euro, a.s. zo dňa XX.XX.XXXX splátka mesačne 102,69 eur, istina 3000 eur, počet splátok 60.

Len splátky ďalších úverov v čase uzatvárania Zmluvy o úvere tak činili spolu 308,99 eur.

Ďalšie mesačné resp. pravidelné výdavky žalovanej v čase uzatvárania Zmluvy o úvere boli nasledovné:

- zdravotné poistenie 59 eur
- telefón 80 eur
- poistenie žalovaná a syn v NN poisťovňa 50,67 eur
- cesta do a z práce prepravcom 100 eur
- škôlka a obedy syn okolo 35 eur
- tankovanie 70 eur mesačne
- žalovaná bývala u rodičov, pričom na stravu a ubytovanie prispievala sumou 200 eur,
- každý mesiac odložiť 33 eur, pretože raz za tri mesiace žalovaná platila 100 eur sprostredkovateľskej agentúre na Slovensku
- každý mesiac odložiť 170 eur, pretože raz za tri mesiace žalovaná platila odvody v Rakúsku vo výške 515,15 eur

Spolu ďalšie výdavky mesačne 797,67 eur, žalovaná uhrádzala s pomocou svojich blízkych.

Žalovaná v čase uzatvárania Zmluvy o úvere bývala v spoločnej domácnosti s maloletým synom E. nar. XX.XX.XXXX.

Sumy životného minima boli nasledovné:

205,07 eur mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu

93,61 eur mesačne, ak ide o zaopatrené nepĺnoleté dieťa alebo nezaopatrené dieťa

Spolu životné minimum rodiny žalovanej a jej syna predstavovalo v júni 2019 sumu 298,68 eur.

Zo strany žalobcu došlo k zanedbaniu odbornej starostlivosti veriteľa a to hrubým spôsobom, ktoré má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a súčasne nemožnosť jednorázového zosplatnenia úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. k 4.4.2019).

Na základe preskúmania Zmluvy o úvere žalovaná namietala absenciu resp. nezrozumiteľnosť nasledovných obligatórnych náležitostí spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.: písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie – údaj je nezrozumiteľný, písm. h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov - údaj je nezrozumiteľný a nejasný, písm. i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia – splátky úveru boli podľa bodu 5.3. Zmluvy o úvere uspokojované v nasledovnom poradí: úroky z medziúveru 79,61 eur, poplatok za životné poistenie 8,70 eur (poistenie bolo podmienkou pre poskytnutie úveru a povinným nákladom žalovanej) a vklady na stavebné sporenie 47,87 eur, pričom ani časť splátky nesmerovala na úhradu istiny.

Žalobca bol pri predčasnom zosplatnení úveru povinný postupovať podľa § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca vyzval žalovanú k úhrade dlžnej sumy výzvou zo dňa 03.09.2021 (z obsahu výzvy nie je zrejmé, s ktorými konkrétnymi splátkami bola v omeškaní) a upozornil ju na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru.

Následne žalobca oznámením zo dňa 05.11.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (z obsahu výzvy nie je zrejmé, s ktorými splátkami boli žalovaní v omeškaní). Z predmetného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné určiť, pre ktorú neuhradenú splátku došlo k predčasnému zosplatneniu úveru.

Oznámenie zo dňa 05.11.2021 považuje žalovaná za absolútne neplatné aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože odporuje § 585 Občianskeho zákonníka. Žalobca mohol uplatniť po doručení výzvy zo dňa 03.09.2021 právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru najneskôr do splatnosti najbližšej splátky splatnej podľa čl. II. Zmluvy o úvere vždy do 15. dňa mesiaca. Nakoľko mala byť mimoriadna splatnosť úveru vyhlásená až oznámením zo dňa 05.11.2021 (ktoré nebolo žalovanej reálne doručené), žalobca ako veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou § 565 Občianskeho zákonníka.

7. Žalobca navrhol pokračovať v konaní na miestne príslušnom súde a vec bola postúpená tunajšiemu súdu. Konanie bolo ďalej vedené pod sp. zn. 21Csp/18/2025.

8. Súd sa oboznámil so žalobou a jej prílohami a to zmluvou o úvere, Všeobecnými podmienkami pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, sadzobníkom poplatkov žalobcu, zmluvou o stavebnom sporení, upozornením na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, výpisom z účtu, písomnými vyjadreniami strán sporu a zistil tento skutkový stav veci:

9. Na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX bola so žalovanou uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX XX zo dňa 01.07.2019, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovanej medziúver vo výške 17.400 eur. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru, spotrebiteľského úveru bez účelu na dobu určitú, a to vo výške 17 400 eur a tento úver sa žalovaná zaviazala splatiť pravidelnými mesačnými splátkami jednou sumou vo výške 136,18 eur, ktoré bola povinná uhrádzať na účet konta stavebného sporenia. Do pridelenia cieľovej sumy túto sumu tvoria vklady na konto sporenia vo výške 47,87 eur, 5,49% p. a. úroky za medziúver vo výške 79,61 eur a poplatok za RŽP vo výške 8,70 eur. Žalovaná sa tak zaviazala platiť splátku úrokov, vklad na účet sporenia a poplatok za RŽP jednou splátkou v prospech účtu stavebného sporenia. Žalobca po pripísaní vkladu na konto sporenia preúčtoval na účet medziúveru len časť zodpovedajúcu úroku za medziúver a poplatku za RŽP. Uvedené preúčtovanie sa vykonávalo v súlade so zásadou poradia uspokojovania v súlade s čl. V. bod 5.3. zmluvy o úvere, teda splátka za úroky z medziúveru a poplatok za RŽP. Splátky boli splatné k 15. dňu mesiaca. Suma poskytnutého medziúveru bola základom pre výpočet úrokov medziúveru. V súlade s čl. I., čl. V. a VI. zmluvy o úvere žalovaná sa zaviazala platiť poplatok

za RŽP pravidelnými mesačnými platbami vo výške 8,70 eur. Žalovaná prehlásila a svojim podpisom potvrdila prijatie do poistenia ako poistená osoba. Ročná úroková sadzba bola v zmluve uvedená 6,30 %. Po dodržaní podmienok presne špecifikovaných v zmluve, mal byť následne žalovanej poskytnutý stavebný úver po pridelení cieľovej sumy, a to vo výške 10332,10 eur a tento mal byť následne splácaný formou 90 splátok pri výške splátky 127,48 eur. Úroková sadzba tohto stavebného úveru je uvedená vo výške 2,90 %. Celá zmluva bola uzatvorená na dobu určitú, a to na 20 rokov, pričom termín konečnej splatnosti všetkých úverov na základe tejto zmluvy bol ku dňu 15.06.2039. RPMN je v zmluve uvedená 6,30 % pri medziúvere aj pri stavebnom úvere. Celková suma medziúveru je uvedená 32 789,10 eur. Výška odplaty pri medziúvere a pri stavebnom úvere je uvedená 7,41 %.

Podľa čl. VIII. zmluvy, bod 8.1., dlžník je povinný uhradiť veriteľovi poplatky a náklady súvisiace s úverom: poplatok za spracovanie medziúveru si nebude veriteľ účtovať, veriteľ poskytol dlžníkovi úver v akcii „úver bez poplatku za spracovanie“.

V prípade ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky stavebného úveru, resp. úrokov z medziúveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace alebo je v omeškaní s platením čo i len jedného vkladu na účet zmluvy o stavebnom sporení po dobu dlhšiu ako tri mesiace veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou lehotou splatnosti (čl. X. bod 10.1zmluvy).

Podľa článku XI. zmluvy - Záverečné ustanovenia - bod 11.1. právny vzťah medzi zmluvnými stranami sa riadi právnym poriadkom SR, zákonom č. 310/92 Zb. o stavebnom sporení v platnom znení, zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v platnom znení, Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom a Všeobecnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ktoré dlžník obdržal spolu so zmluvou a s obsahom ktorých súhlasí.

10. Z amortizačnej tabuľky pre medziúver a stavebný úver, ktorá tvorila prílohu Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX X XX vyplýva, že vo fáze medziúveru mala žalovaná platiť žalobcovi úroky z úveru a to v roku 2019 vo výške 477,66 eur ročne, v rokoch 2020-2031 vo výške 955,32 eur ročne. Zároveň mala žalovaná platiť poplatok za rizikové životné poistenie v roku 2019 vo výške 52,20 eur ročne, v rokoch 2020-2031 vo výške 104,40 eur ročne. Vo fáze stavebného úveru a to od 01.01.2032 do 01.06.2039 mala žalovaná uhrádzať splátky stavebného úveru vo výške 127,48 eur mesačne - splátka zahŕňa istinu úveru, úroky + poplatok za rizikové životné poistenie.

11. V zmysle Všeobecných ustanovení Všeobecných obchodných podmienok PSS, a. s., na poskytovanie spotrebiteľských úverov na vybavenie domácnosti fyzickým osobám v znení účinnom od 1. apríla 2017 (ďalej len „VOP“), čl. I. bodu 5., na účely týchto obchodných podmienok, resp. úverovej zmluvy, sa používajú pojmy s nasledovným významom, resp. vysvetlením: Amortizačná tabuľka je tabuľka obsahujúca súhrnný prehľad o výške, počte a o termínoch splátok, o poradí a podmienkach splácania istiny, úrokov a súvisiacich poplatkov.

Podľa čl. I. bod 5. VOP, príslušenstvo pohľadávky banky sú úroky z úveru, úroky z omeškania, zmluvné pokuty, poplatky podľa Sadzobníka poplatkov pre fyzické osoby pre spotrebiteľské úvery na vybavenie domácnosti (ďalej sadzobník poplatkov) a náklady a trovy spojené s uplatnením a vymáhaním pohľadávky.

Podľa čl. IV. bod 10. VOP, veriteľ je povinný akúkoľvek platbu dlžníka na plnenie peňažného záväzku z úverovej zmluvy započítať najprv na dlžnú splatnú istinu od najstaršej pohľadávky a až potom na dlžné splatné príslušenstvo úveru.

Podľa čl. IV. bod 11. VOP, veriteľ je oprávnený odo dňa splatnosti ktorejkoľvek sumy, ktorú mu dlhuje dlžník podľa úverovej zmluvy, uspokojiť svoju pohľadávku aj z prostriedkov na ktoromkoľvek účte dlžníka vedenom v PSS, a. s., (aj na účte stavebného sporenia), a to inkasným spôsobom, t. j. aj tak, že bez ďalšieho osobitného príkazu dlžníka zaťaží tento účet dlžníka vo výške splatnej sumy, s čím dlžník súhlasí. V prípade vzniku nákladov banky spojených s mimosúdnym vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi je banka oprávnená započítať tieto náklady do celkovej výšky vymáhanej pohľadávky na ťarchu dlžníka.

12. Upozornením zo dňa 03.09.2021 žalobca žalovanú upovedomil o tom, že napriek písomným výzvam nedošlo k uhradeniu omeškaných splátok úrokov z medziúveru, vrátane splátky za mesiac 9/2021 spolu vo výške 817,08 eur. Vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy v lehote do 15.09.2021 a zároveň ju upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradí, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Upozornenie žalovaná neprevzala v odbernej lehote.

13. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 05.11.2021 žalobca žalovanej oznámil, že ku dňu 05.11.2021 nastala mimoriadna splatnosť úveru a dlžná suma k uvedenému dňu predstavuje čiastku 18488,42 eur. Žalovaná bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy do 5 dní od tohto oznámenia. Oznámenie žalovaná neprevzala v odbernej lehote.

14. Predžalobnou výzvou zo dňa 14.08.2023 žalobca vyzval žalovanú na okamžité zaplatenie dlžnej sumy vo výške 21785,66 eur a tiež ju upovedomil, že ak dlžnú sumu neuhradí, podá voči nemu na súd žalobu. Výzvu žalovaná neprevzala v odbernej lehote.

15. Z predloženého výpisu z účtu medziúveru vyplýva, že žalovanej boli dňa 09.09.2019 vyplatené finančné prostriedky vo výške 16949,44 a dňa 07.10.2019 vo výške 450,56 eur, t.j. celkovo suma 17 400 eur.

16. Žalobca v písomnom vyjadrení k odporu žalovanej uviedol, že popiera tvrdenia žalovanej, že by pri posudzovaní schopnosti žalovanej pred poskytnutím úveru došlo zo strany žalobcu k zanedbaniu odbornej starostlivosti veriteľa a to hrubým spôsobom, ktoré má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úver a súčasne nemožnosť jednorazového zosplatnenia úveru. Poukázal na ZoSÚ § 7 ods. 24, ktorý definuje prípady, kedy sa ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nevypočítava:

Ustanovenia odsekov 19 až 23 sa nevzťahujú na

- a) spotrebiteľský úver, ktorým sa splatí jeden alebo viac existujúcich úverov poskytnutých podľa tohto zákona (ďalej len „refinancovaný úver“) alebo na zmenu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej predmetom je navýšenie výšky spotrebiteľského úveru (ďalej len „navýšený úver“), ak výška poskytnutého spotrebiteľského úveru výrazne neprevyšuje súčet zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov,
- b) spotrebiteľský úver zabezpečený podľa osobitného predpisu, ktorého hodnota zabezpečenia je počas celej lehoty splatnosti úveru minimálne 100 % zo zostatkovej hodnoty tohto spotrebiteľského úveru.

Opatrenie NBS č.10/2017 v znení neskorších predpisov, definuje výrazné navýšenie v § 4 nasledovne: (1) Na účely § 7 ods. 24 a 31 zákona sa za výrazné prevyšovanie súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných úverov alebo navýšených úverov považuje prevyšovanie presahujúce nižšiu z týchto dvoch hodnôt:

- a) suma 2000 eur,
- b) suma zodpovedajúca 5 % súčtu zostávajúcich výšok refinancovaných spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie, alebo navýšených spotrebiteľských úverov alebo úverov na bývanie.

Poskytnutý úver vo výške 17 400 eur prevyšoval splácané úvery (16 740,64 eur) o 659,36 eur, resp. o 1,039 %, tzn. nebola splnená žiadna z podmienok pre povinnosť vypočítať ukazovateľ schopnosti žalovaných splácať úver. Žalovaná bola z dôvodu preverenia ekonomickej situácie preverená dopytom do spoločného registra bankových a nebankových informácií (SRBI / NRKI). Na základe vykonaných týchto dopytov ako aj skutočnosti, že sa žalovanej znížilo mesačné splátkové zaťaženie zo splátky 282,89 eur na splátku 136,18 eur, primerane preskúmal socioekonomickú situáciu žalovaného a postupoval s odbornou starostlivosťou k poskytnutiu úveru žalovanej. Žalovaná bola v čase podania žiadosti slobodná a mala jedno nezaopatrené dieťa. Žalovaná zároveň predložila potvrdenie, že pracuje v Rakúsku a má licenciáciu ako ošetrovatelka a že uhrádza sociálne odvody.

V zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 je priznaná veriteľovi voľná miera úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Veriteľ sa tak musí vzhľadom na okolnosti prípadu buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu boli predložené spotrebiteľom alebo sa rozhodnúť, že považuje za nevyhnutné tieto informácie doplniť, t.j. článok 8 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle,

že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom.

Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 4Co/100/2019 zo dňa 13.02.2020.

Žalobca výslovne poprel, že zo strany žalobcu nedošlo k platnému a účinnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Je povinnou náležitosťou, upozornenie dlžníka na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v prípade, že nedôjde k úhrade omeškaných splátok, a teda, že veriteľ pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého dlhu. Zákon žiadne ďalšie náležitosti ako je napr. uvedenie, pre ktorú splátku, resp. splátky sa vyhlasuje mimoriadna splatnosť úveru nepožaduje. Zákon nepredpisuje formu a náležitosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti – veriteľ musí buď vyzvať dlžníka, pričom by sa v uvedenom prípade mala dodržať písomná forma, (zmluva o úvere musí byť písomná, tak následný právny úkon by mal byť tiež urobený písomne aby bol platný) alebo rovno namiesto výzvy adresovanej dlžníkovi možno uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky (ak splatnosť nebola určená súdnym rozhodnutím) podaním žaloby na súde. Žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky, resp. jej neupokojeného zvyšku, je jednostranným adresovaným úkonom, ktorého účinky sú podmienené tým, že dôjde dlžníkovi (§ 45 ods. 1 OZ). Zákon pre túto žiadosť osobitnú formu nepredpisuje, avšak vzhľadom na jej účinky vo vzťahu k zmene obsahu záväzkového vzťahu je pri záväzkoch vzniknutých na základe písomných dohôd nevyhnutné zachovať písomnú formu (§ 40 ods. 2 OZ).

Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.03.2022 sp zn. 7CoCsp/4/2021, rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 09.06.2021 sp.zn. 5CoCsp/14/2021, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 26.07.2023 sp.zn. 17CoCsp/43/2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2024 sp.zn: 1Cdo/123/2022, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010.

K tvrdeniam žalovaného, že sa úver má považovať za bezúročný a bezpoplatkový z dôvodov, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e),g) až i), l) a p) žalobca uviedol, že zmluva v čl. II., IV. a V. obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti vyžadované pre tento zmluvy, pričom všetko je jasne a zrozumiteľne napísané. Amortizačná tabuľka, ktorú predložil, je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy ako jej príloha č. 1 a predpoklad na výpočet RPMN sú uvedené v prílohe č. 2. Žalobca poukázal rozhodnutie Najvyššieho súdu 1Cdo/171/2018, v ktorom sa konštatuje, že vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z., a vychádzajúc z účelu a obsahu Smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

17. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 22.04.2025 považovala tvrdenie žalobcu, že údajne skúmal pomery žalovanej s odbornou starostlivosťou s poukazom na zníženie mesačnej splátky (z 282,89 eur na 136,18 eur mesačne) za zjavnú ukážku nesprávneho, jednoznačne účelovo redukcionistického, prístupu žalobcu pri skúmaní bonity dlžníka pred uzatvorením Zmluvy o úvere. Aj v prípade refinančného úveru je totiž úverový veriteľ povinný dodržať základnú povinnosť odbornej starostlivosti v zmysle § 7 ods. 1 a nasl. zákona č. 129/2010 Z.z. a zistiť rámcové údaje o príjmoch a výdavkoch dlžníka. Úverový veriteľ je povinný vždy zisťovať majetkové pomery v čase schvaľovania žiadosti o nový, aj refinančný, úver, pretože od poskytnutia refinancovaného úveru môže objektívne dôjsť k zmene príjmov, výdavkov, vyživovacích povinností a pod. na strane dlžníka – opačný prístup úverového veriteľa by zjavne odporoval zmyslu povinnosti odbornej starostlivosti veriteľa. V čase uzatvárania Zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli priemerné čisté disponibilné mesačné príjmy žalovanej v sume 227,32 eur a jej pravidelné mesačné výdavky, bez splátky zo Zmluvy o úvere, spolu v sume cca 1.000 eur. Aj z obsahu výpisu z registra SRBI, ktorý predložil samotný žalobca, vyplýva, že a) miera zadlženia žalovanej vyjadrená objemom splátkových úverov a kreditných kariet, b) skóre žalovanej na úrovni B (A zlé až M dobré), c) počet odmietnutých úverov, vykazujú údaje o rizikovom klientovi. Pokiaľ však veriteľ síce

zabezpečiť určité doklady o príjmoch a výdavkoch, ale výstup z týchto dokladov je zjavne nesprávny resp. záver o poskytnutí úveru priamo odporuje skutkovým zisteniam, potom nemožno v žiadnom prípade hovoriť o dodržaní povinnosti odbornej starostlivosti.

Žalovaná poukázala aj na aktuálny Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 530/2024-39 z 12. februára 2025: Bod 11. .... Podľa sťažovateľky existuje extrémny nesúlad medzi právnymi závermi krajského súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú, pretože z vykonaného dokazovania nie je možné prísť k záveru, že veriteľ konal s odbornou starostlivosťou s poukazom na § 7 ods. 1 až 42 zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše odvolací súd nevysvetľuje, ako posúdil refinančný úver v zmysle § 7 ods. 24 zákona o spotrebiteľských úveroch. Odpoveď na túto otázku má za následok aplikáciu rôznych právnych noriem, je preto v konaní podstatná a rozhodnutie odvolacieho súdu je z dôvodu absencie odôvodnenia v tejto otázke nepreskúmateľné.

Bod 32. Mohlo by sa teda zdať, že postačuje, ak veriteľ preukáže, že nahliadol do príslušných registrov a vyžiadal si od spotrebiteľa a ďalších orgánov príslušné podklady. Je ale zrejmé, že na to, aby bolo možné hovoriť o odbornej starostlivosti, je potrebné preukázať aj odbornosť samu – teda preukázať aj to, že bola platobná schopnosť posúdená správne (boli vyhodnotené všetky údaje a správnym spôsobom bolo na nich prihliadnuté). Zhromaždenie podkladov bez ich správneho a odborného posúdenia by totiž nenaplnilo cieľ, ktorý zavedenie takej povinnosti veriteľa sledovalo – chrániť spotrebiteľa pred nadmernou zadlženosťou a platobnou neschopnosťou.

Bod 33. Napokon je tu tretí aspekt procesu poskytovania úveru, na ktorý je súd povinný prihliadať na účely posúdenia, či veriteľ konal s odbornou starostlivosťou, a to či na základe odborného posúdenia mal byť úver poskytnutý. Napriek prieskumu zo strany veriteľa sa môže stať (a je zrejmé, že sa aj stáva), že dlžník úver splácať nebude. V takom prípade je potrebné vyhodnotiť, či sa tejto situácii nedalo predísť jednoducho tým, že by veriteľ úver nebol poskytol. Ak totiž veriteľ klientovi úver neposkytne, klient síce finančné prostriedky nezíska, ale ani nič nestratí. V prípade omeškania so splátkami, naopak, nielenže musí poskytnuté prostriedky vrátiť, ale suma sa (často výrazne) navyšuje o úroky, zmluvné pokuty a ďalšie poplatky, na ktoré má veriteľ nárok (ak ho má). Aj na platobnej neschopnosti dlžníkov teda môže veriteľ „zarobiť“, a preto je potrebné vyhodnocovať, či platobnú schopnosť dlžníka mohol už pri poskytovaní úveru racionálne predpokladať alebo nie – jednoducho povedané, či neposkytol úver napriek tomu, že bolo už na začiatku zrejmé, že ho dlžník nebude vedieť splácať.

Bod 35. Podľa bodu 26 odôvodnenia smernice by členské štáty mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi, „... Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch.“.

Bod 36. Povinnosť posúdiť úverovú bonitu klienta (akokoľvek správne) by nedávala zmysel, ak by mohol veriteľ poskytovať úvery aj napriek negatívnym výsledkom posúdenia bonity klienta –posúdenie sa predsa vykonáva preto, aby sa zamedzilo poskytovaniu úverov nebonitným klientom.

Bod 44. Najvyšší súd je v rámci opätovného rozhodovania vo veci povinný preskúmať a riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vo vzťahu k povinnosti nižších súdov odôvodniť nimi vykonaný ex offo prieskum splnenia povinnosti žalobcu zavŕšenej nie nahliadaním do príslušnej databázy, ale zamedzením poskytnutia úveru sťažovateľke pre prípad jej nedostatočnej schopnosti úver splácať podľa čl. 8 smernice (rozsudok Súdneho dvora vo veci C-679/18, bod 20: „... Cieľom uvedenej povinnosti je v súlade s odôvodnením 26 tejto smernice posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru.“; rozsudok Súdneho dvora vo veci C- 58/18, bod 40: „... cieľom povinnosti ohodnotiť úverovú bonitu spotrebiteľa je posilniť zodpovednosť veriteľa a zabrániť poskytnutiu nebonitného spotrebiteľského úveru.“; zvýraznenie pridané ústavným súdom, pozn.).

Podľa dostupných informácií od žalovanej boli v čase uzatvárania Zmluvy o úvere jej mesačné príjmy nasledovné: žalovaná mala v roku 2018 príjem výlučne zo živnosti, pričom základ dane z jej príjmu za rok 2018 (rozdiel medzi príjmami 9.389,80 eur a výdavkami 6661,98 eur) bol v sume 2 727,82 eur, t. j. žalovaná mala v roku 2018 priemerný čistý príjem 227,32 eur mesačne. V čase uzatvárania Zmluvy o úvere jej mesačné výdavky na ostatné úvery nasledovné:

- úver spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s. zo dňa XX.XX.XXXX, splátka mesačne 130,78 eur, istina 10.000 eur, počet anuitných splátok 96,
- úver Silverside Financial Services, s.r.o. zo dňa XX.XX.XXXX splátka mesačne 75,52 eur, istina 2000 eur, počet splátok 60.

- úver spoločnosti Zinc Euro, a.s. zo dňa XX.XX.XXXX splátka mesačne 102,69 eur, istina 3000 eur, počet splátok 60.

Splátky ďalších úverov v čase uzatvárania Zmluvy o úvere tak činili spolu 308,99 eur.

Ďalšie mesačné resp. pravidelné výdavky žalovanej v čase uzatvárania Zmluvy o úvere boli nasledovné:

- zdravotné poistenie 59 eur
- telefón 80 eur
- poistenie žalovaná a syn v NN poisťovňa 50,67 eur
- cesta do a z práce prepravcom 100 eur
- škôlka a obedy syn okolo 35 eur
- tankovanie 70 eur mesačne
- žalovaná bývala u rodičov, pričom na stravu a ubytovanie prispievala sumou 200 eur,
- každý mesiac odložiť 33 eur lebo raz za tri mesiace žalovaná platila 100 eur sprostredkovateľskej agentúre na Slovensku
- každý mesiac odložiť 170 eur, pretože raz za tri mesiace žalovaná platila odvody v Rakúsku vo výške 515,15 eur

Spolu ďalšie výdavky mesačne 797,67 eur žalovaná uhrádzala s pomocou svojich blízkych.

Žalovaná v čase uzatvárania Zmluvy o úvere bývala v spoločnej domácnosti s maloletým synom E. nar. XX.XX.XXXX.

Sumy životného minima boli nasledovné:

205,07 eur mesačne, ak ide o jednu plnoletú fyzickú osobu

93,61 eur mesačne, ak ide o zaopatrené nepĺnoleté dieťa alebo nezaopatrené dieťa

Spolu životné minimum rodiny žalovanej a jej syna predstavovalo v júni 2019 sumu 298,68 eur.

Z dostupných informácií vyplýva, že zo strany žalobcu došlo k zanedbaniu odbornej starostlivosti veriteľa a to hrubým spôsobom, ktoré má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a súčasne nemožnosť jednorázového zosplatnenia úveru (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. k 4.4.2019). Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený od vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaná v ďalšom namietala absenciu resp. nezrozumiteľnosť nasledovných obligatórnych náležitostí spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.:

písm. g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie – údaj je nezrozumiteľný,

písm. h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov - údaj je nezrozumiteľný a nejasný,

písm. i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia – splátky úveru boli podľa bodu 5.3. Zmluvy o úvere uspokojované v nasledovnom poradí: úroky z medziúveru 79,61 eur, poplatok za životné poistenie 8,70 eur (poistenie bolo podmienkou pre poskytnutie úveru a povinným nákladom žalovanej) a vklady na stavebné sporenie 47,87 eur, pričom ani časť splátky nesmerovala na úhradu istiny.

Žalobca bol pri predčasnom zosplatnení úveru povinný postupovať podľa § 53 ods. 9 v spojitosti s § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca vyzval žalovanú k úhrade dlžnej sumy výzvou zo dňa 03.09.2021 (z obsahu výzvy nie je zrejmé, s ktorými konkrétnymi splátkami bola v omeškaní) a upozornil ju na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Následne žalobca oznámením zo dňa 05.11.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru (z obsahu výzvy nie je zrejmé, s ktorými splátkami boli žalovaní v omeškaní). Z predmetného oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné určiť, pre ktorú neuhradenú splátku došlo k predčasnému zosplatneniu úveru. Oba právne úkony žalobcu výzva zo dňa 03.09.2021 aj oznámenie zo dňa 05.11.2021 považuje za absolútne neplatné právne úkony s

poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre ich neurčitosť a nezrozumiteľnosť. Nakoľko mala byť mimoriadna splatnosť úveru vyhlásená až oznámením zo dňa 05.11.2021 (ktoré nebolo žalovanej reálne doručené), žalobca ako veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou § 565 Občianskeho zákonníka.

18. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 05.05.2025 trval na tom, že dodržal všetky zákonné náležitosti účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy. Poskytnutý úver mal charakter úveru na refinancovanie a to bez výrazného navýšenia, na ktorý sa nevzťahuje § 7 ods. 1 ZoSÚ. Napriek tomu žalobca z obozretnosti preveril žalovanú v spoločnom registri bankových a nebankových informácií (SRBI / NRKI). V zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 je priznaná veriteľovi voľná miera úvahy pri určení, či informácie, ktoré má k dispozícii, sú dostatočné na potvrdenie úverovej bonity a či ju musí overiť aj inými prostriedkami. Veriteľ sa tak musí vzhľadom na okolnosti prípadu buď uspokojiť s informáciami, ktoré mu boli predložené spotrebiteľom alebo sa rozhodnúť, že považuje za nevyhnutné tieto informácie doplniť, t.j. článok 8 ods. 1 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že jednak nebráni, aby bolo ohodnotenie úverovej bonity spotrebiteľa uskutočnené len na základe ním predložených informácií za predpokladu, že sú tieto informácie dostatočné a že k obvyčajným vyhláseniam spotrebiteľa sú pripojené dôkazy, a jednak neukladá veriteľovi povinnosť systematicky overovať pravosť informácií poskytnutých spotrebiteľom.

V ďalšom vyjadrení zo dňa 30.05.2025 žalobca poukázal na to, že do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti boli na konto medziúveru prijaté od žalovanej vklady v celkovej výške 952,21 eur, pričom z uvedenej sumy boli preúčtované prostriedky na konto sporenia vo výške 356,58 eur a zároveň boli uhradené úroky za úver do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 873,91 eur a dohodnuté poistenie vo výške 78,30 eur. Na konto stavebného sporenia boli prijaté vklady v celkovej výške 410,39 eur, preúčtované finančné prostriedky vo výške 88,80 eur, zľavy za službu moja PSS vo výške 2,90 eur, zľavy za vedenie účtu boli vo výške 16,50 eur a úroky z vkladov v celkovej výške 0,55 eur, t. j. celkovo boli na konte stavebného sporenia aktíva vo výške 519,14 eur. Predpoklady na výpočet RPMN sú uvedené v prílohe k Zmluve o úvere. RPMN je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pričom pri výpočte sa vychádza z predpokladov, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a dlžník si budú môcť plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách určených v zmluve. Prílohou zmluvy o úvere sú okrem amortizačnej tabuľky, všeobecných podmienok stavebného sporenia pre fyzické osoby aj predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa amortizačnej tabuľky jednoznačne vyplýva, koľko má žalovaná vrátiť za poskytnutý úver, keďže uvedené je presne vyčíslené sumou. Predpoklady, ktoré použil veriteľ pri výpočte RPMN medziúveru a stavebného úveru sú súčasťou Zmluvy o úvere. Zmluva o úvere v čl. II tak obsahuje všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN – výšku úveru, výšku splátky, interval splátok, úrokovej sadzby ako aj poplatky, ktoré je potrebné dosadiť do vzorca na výpočet RPMN. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 23Cdo/1201/2009, v zmysle ktorého „ Ochrana spotrebiteľa má svoje limity a nemožno ju ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti s tým, že ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, nakoľko spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zväžiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať, pričom neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu.“.

V ďalšom vyjadrení zo dňa 09.07.2025 žalobca uviedol, že predpoklady na výpočet RPMN sú uvedené v prílohe k Zmluve o úvere. RPMN je vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pričom pri výpočte sa vychádza z predpokladov, že zmluva zostane platná dohodnutý čas a že veriteľ a dlžník si budú môcť plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách určených v zmluve. Z predloženej úverovej zmluvy vyplýva, že RPMN je vo výške 6,30 %, a to tak vo fáze medziúveru ako aj vo fáze stavebného úveru. Žalobcom predložený prepočet RPMN počíta so sumou obrátov k danému dátumu a dátum výplaty medziúveru je rovnaký ako dátum účtovania poplatku. To znamená že, ak žalobca počíta s celou výškou vyplateného úveru a následne obrat zníži o poplatok, je to presne to isté ako keby počítal s výškou vyplateného úveru zníženého o poplatok (vtedy sa už následne neznižuje obrat vstupujúci do prepočtu RPMN). Z uvedeného vyplýva, že z hľadiska výpočtu RPMN je irelevantné, či sa bude výpočet odvíjať od celkovej sumy požičaných peňazí alebo od sumy poníženej o poplatok za spracovanie úveru, lebo výsledkom bude stále tá istá výška RPMN.

19. Žalovaná na pojednávaní poukázala na to, že žalobca žiadal pri uzatváraní zmluvy, respektíve pred uzatvorením zmluvy o úvere občiansky preukaz a výpisy z účtu žalovanej za posledné tri mesiace, okrem toho nič. Celé to pred uzatváraním zmluvy prebiehalo tak, že matka žalovanej si brala úver od žalobcu s tým, že žalovanej dojednala, že je možné refinancovať úvery. Žalovaná len mailom posielala uvedené listiny.

Od žalobcu ju kontaktovala zamestnankyňa, ktorá hovorila, že to nejak nevychádza tento úver. Uviedla jej telefonicky, že správne by sa to síce nemalo, ale že rodinné prídavky budú tiež uznané z ich strany ako príjem žalovanej, hoci by sa to nemalo. Potom zmluvu aj s prílohami poslal žalobca poštou, žalovaná to podpísala u notára a následne zaslala poštou. Osobne so žalobcom a jeho zamestnancami sa nestretla, nebola ani na pobočke, všetko bolo riešené telefonicky a mailom. Žalobca ani telefonicky ani osobne nijako nevysvetľoval zmluvu a jej náležitosti vrátane RPMN, toto vôbec neriešili, iba koľko bude úver a koľko bude splátka, ostatné veci žalovaná neriešila. So žalobcom riešili len tento predmetný úver, ktorý mal byť refinancovaný, iné úvery neriešili, ani sa žalobca nepýtal na iné úvery. Neriešili ani jej výdavky ako domácnosti. V tej dobe žila v spoločnej domácnosti s maloletým synom, o ktorého sa starala.

20. Zástupca žalovanej na pojednávaní trval na tom, že predmetný úverový vzťah je založený na spotrebiteľskom úvere, ktorý je bezúročný a bezpoplatkový, predovšetkým v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá ako povinné. Zo súčtu úhrad žalobcu vykonaných podľa zmluvy o úvere vyplýva, že skutočná istina úveru má činiť sumu 17 256,19 eur a jedná sa teda o súčet súm, ktoré mali byť poukázané na úhradu iných úverov plus výplata samotnej žalovanej, pričom v zmluve je uvedená istina je deklarovaná 17 400 eur. Tento jediný samotný dôvod sám o sebe je dôvodom pre konštatovanie následku bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetnej zmluvy o úvere. V nadväznosti na uvedené je samozrejme nesprávne sú uvedené aj predpoklady pre výpočet RPMN, to znamená že máme za to, že žalobca nemá nárok požadovať od žalovanej odplatu. Poukázal na amortizačnú tabuľku, ktorá je pripojená k zmluve o spotrebiteľskom úvere, tak istina mala byť splatná až v roku 2031. Vychádzajúc zo samotných ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere bod 5 3 je zrejme, že výška splátky činí 136,18 eur, pričom táto splátka ale pozostáva z vkladov na účet sporenia s úrokom medziúveru a z poplatku na životné poistenie, to znamená že neobsahuje zložku istiny, ktorá by mala byť splatná až v roku 2031. Pokiaľ ide o zisťovanie bonity žalovanej pri schvaľovaní samotného úveru, tak z predložených listín je zrejme, že na strane žalobcu došlo k tak hrubému pochybeniu, že možno hovoriť v danom prípade o hrubom porušení odbornej starostlivosti, čo je ďalší samostatný dôvod pre posúdenie danej zmluvy o úvere ako bezúročnej a bezpoplatkovej a súčasne z toho vyplýva aj zákonný zákaz nemožnosti predčasne zosplatiť samotný spotrebiteľský úver.

21. Podľa § 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“), touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzatvorenia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

22. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom

úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa § 7 ods. 1 citovaného Zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

Podľa § 7 ods. 20 Zákona o spotrebiteľských úveroch, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky:

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) meno, priezvisko, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa; ak spotrebiteľ nemá pridelené rodné číslo, uvedie sa dátum narodenia,
- d) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- g) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

- i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- j) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- l) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- m) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- o) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- p) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- q) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- r) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- s) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- t) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- u) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- v) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23.

Podľa § 11 ods.1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d/ e/ g/ až i, l/ a p/,
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d/ e/, g/ a § 10 ods. 1 písm. b/ a c/ alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

Podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods.1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

23. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára

dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzať tohto ustanovenia, sú neplatné.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Ako vyplýva z § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

Podľa § 546 Občianskeho zákonníka, dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník.

Podľa § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ručiteľ je povinný dlh splniť, ak ho nespĺnil dlžník, hoci ho na to veriteľ písomne vyzval.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

25. Súd vyhodnotil zmluvný vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, kde sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho,

že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

26. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. Aj napriek tomu, že ide o úverovú zmluvu, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, ako už súd uviedol vyššie, v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaní ako spotrebiteľia, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovaných privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, úprava ktorých je v Občianskom zákonníku pre spotrebiteľa výhodnejšia.

27. Na základe vykonaného dokazovania súd mal tak za preukázané, že žalobca a žalovaná ako dlžník uzatvorili Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXX XX dňa 01.07.2019, v súlade s ktorou poskytol žalobca žalovanej medziúver vo výške 17.400 eur. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru, spotrebiteľského úveru bez účelu na dobu určitú, a to vo výške 17 400 eur a tento úver sa žalovaná zaviazala splatiť pravidelnými mesačnými splátkami jednou sumou vo výške 136,18 eur, ktoré bola povinná uhrádzať na účet konta stavebného sporenia. Žalovaná riadne a včas úver nesplácala a preto bola zo strany žalobcu písomne vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy do 15.09.2021 a zároveň ju upozornil, že ak dlžnú sumu neuhradí, vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru. Upozornenie žalovaná neprevzala v odbernej lehote, dlžnú sumu neuhradila. Oznamením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 05.11.2021 žalobca žalovanej oznámil, že ku dňu 05.11.2021 nastala mimoriadna splatnosť úveru a dlžná suma k uvedenému dňu predstavuje čiastku 18488,42 eur. Žalovaná bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy do 5 dní od tohto oznámenia. Oznamenie žalovaná neprevzala v odbernej lehote.

28. Uzatvorená zmluva o úvere je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona (§1 ods. 2 zákona). Žalobca je právnickou osobou, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje spotrebiteľské úvery a žalovaná je spotrebiteľom, keďže je fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. a pred jej uzatvorením veriteľ mal konať s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaných v zmysle § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch.

29. V ďalšom sa súd v prvom rade zaoberal skutočnosťou, či žalobca ako veriteľ pred poskytnutím úveru žalovanej skúmal jej bonitu s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Podľa žalobcu poskytnutý úver vo výške 17 400 eur prevyšoval splácané úvery (16 740,64 eur) o 659,36 eur, resp. o 1,039 %, tzn. nebola splnená žiadna z podmienok pre povinnosť vypočítať ukazovateľ schopnosti žalovaných splácať úver. Súdu žalobca predložil svoje vyjadrenie a tiež doklady, z ktorých pred uzatvorením zmluvy posudzoval schopnosť žalovanej úver splácať. Mal za preukázané, že žalovaná v čase podania žiadosti bola slobodná a mala jedno nezaopatrené dieťa. Pracovala v Rakúsku s licenciou ako opatrovatelka a uhrádzala sociálne odvody. Žalobca preveril e žalovanú v Sociálnej

poisťovni a spoločnom registri bankových a nebankových informácií. Žalovaná bola z dôvodu preverenia ekonomickej situácie preverená dopytom do spoločného registra bankových a nebankových informácií (SRBI / NRKI). Žalobca v priebehu konania nepredložil žiadny doklad o tom, aby skúmal u žalovanej náklady na zabezpečenie jej základných životných potrieb.

30. Súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva, že Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe. Obdobný názor je vyjadrený aj v rozhodnutiach Súdneho dvora vo veciach sp.zn. C-565/12 z 27.03.2014, C-449/13 zo dňa 18.12.2014.

31. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarca bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať.

Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii.

Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť.

Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (tj. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

32. Podľa rozsudku KS v Prešove sp. zn. 20Co/72/2017 - V súvislosti so zisťovaním bonity spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na doplňujúci návrh, ktorým sa mení a dopĺňa Zákon č. 129/2010 Z.Z. v ktorom sa okrem iného uvádza: „Zámer finančného sprostredkovateľa je často presvedčiť nebonitného klienta, ktorý má problémy s kontrolou vlastných finančných tokov a hospodárením, aby pristúpil na úver, u ktorého je v mnohých prípadoch zjavné, že ho spotrebiteľ nebude vedieť splácať. Finančný sprostredkovateľ je motivovaný zanedbať povinnosť skúmania spotrebiteľovej schopnosti splácať úver vidinou peňažnej prémie za sprostredkovanie a subjekt poskytujúci úver si je vedomý, že v prípade

neschopnosti splácať majetok môže siahnuť za pomoci štátneho donútenia na majetkové hodnoty dlžníka, napríklad obydlie. Prípadný argument zo strany veriteľa, že exekúcia majetku u nebonitných klientom je prirodzeným následkom nedodržania povinnosti splácať úver neobstojí. Je tak z dôvodu, že v prípade hrubého porušenia povinnosti skúmať spotrebiteľovu schopnosť splácať úver veriteľom z dôvodu vidiny majetkových hodnôt spotrebiteľa vstupuje veriteľ do zmluvného vzťahu v zlej viere (malé fide), keďže si je dopredu vedomý toho, že spotrebiteľ pri svojej úrovni bonity s veľkou pravdepodobnosťou nebude môcť splácať úver. Veriteľ si je teda vedomý faktu, že hlavnou časťou zmluvného plnenia, ktorú od spotrebiteľa obdrží nebudú splátky úveru, ale poplatky za omeškanie platieb a uspokojenie z majetkových hodnôt spotrebiteľa v dôsledku spotrebiteľovej platobnej neschopnosti. .... Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch možno považovať povrchné skúmanie schopnosti splácať úver bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa v rozpore s odbornou starostlivosťou alebo účelové použitie dokladov o platobnej schopnosti spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej bonity spotrebiteľa, ako tomu v skutočnosti je, aby mu bol poskytnutý väčší úver, ako je schopný splácať. Keďže žalobca súdu žiadne doklady o skúmaní bonity žalovaného nepredložil, je zrejmé, že vyššie uvedeným spôsobom zodpovedajúcim odbornej starostlivosti pri skúmaní bonity dlžníka žalobca nepostupoval (nezaujímali ho skutočné výdavky žalovaného a ich preukázanie a to, či po ich úhrade má dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru a nevykonával ani lustráciu v prístupných registroch). V zmluve sa síce uvádza, že žalovaný má príjem 380,00 € a výdavky 0,00 € ale tieto údaje neboli doložené žiadnymi dokladmi.“

33. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 12Co/136/2019 zo dňa 28.05.2020 uviedol: „ Žalobca v konaní na súde prvej inštancie ako aj v podanom odvolaní poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal jednak zo Žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru, reportu J. poisťovne a z B. reportu, avšak z týchto listín žalobca nemohol úplne zistiť finančnú situáciu na strane žalovaných. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovaných, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovaných, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovaných, ako napr. ich celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečovanie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaných potrebnej pre posúdenie ich schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaných splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.“

34. V tomto smere možno poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/26/2020, ktorý hovorí o tom, že cieľom ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11. ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch je predovšetkým dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Zároveň v predmetnom rozhodnutí uvádza, že dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru.

35. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 6CoCsp/5/2023 zo dňa 15.06.2023 uviedol: „ Zo spisu vyplýva, že žalobca v priebehu prvoinštančného konania predložil (i) printscreen obrazoviek z úverového registra zo dňa 16.01.2017 s (ii) printscreen dopytu do Sociálnej poisťovne zo dňa 16.01.2017. Odvolací súd poukazuje na to, že síce z predložených printscreenov výpisu z úverového registra a Sociálnej poisťovne vyplýva, že tento dopyt bol uskutočnený v deň poskytnutia úveru, teda jeho právny predchodca skúmal záväzky žalovanej voči iným bankovým subjektom, ako aj príjem žalovanej, avšak žalobca nepreukázal kedy a či vôbec zisťoval aj ďalšie bežné výdavky žalovanej, napr. na domácnosť, stravu, atď. Žalobca tak nepreukázal, či jeho právny predchodca skúmal celkovú finančnú situáciu na strane žalovanej pred poskytnutím spotrebiteľského úveru alebo až po jej uzatvorení, preto nebolo možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu o dostatočnom skúmaní bonity jeho právnym predchodcom,

keďže v tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno tak, ako to už uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení. Odvolaciemu súdu v tomto smere vyplýva, že žalobca, resp. jeho právny predchodca v prípade ďalších nákladov a záväzkov žalovanej vychádzal len z jej tvrdení, ktoré uviedla v žiadosti o poskytnutie úveru. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, a teda, že právny predchodca žalobcu neskúmal všetky aspekty a okolnosti na strane žalovanej, teda možno konštatovať, že z tvrdení žalobcu nevyplýva ani to, či si jeho právny predchodca vytvoril reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebnej pre posúdenie jej schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Žalobca síce poukazoval na rodinnú situáciu a počet vyživovacích povinností žalovanej, avšak v prípade týchto informácií vychádzal len z vyjadrení žalovanej, bez toho, aby tieto mal preukázané. Rovnako ani v prípade výdavkov žalovanej nevyplýva, aby došlo k ich dostatočnému skúmaniu, pretože boli tieto vôbec uvedené a ani zisťované neboli a rovnako vôbec neboli zisťované ani bytové a rodinné pomery žalovanej, teda či táto býva sama alebo spolu s inými osobami, aké sú jej mesačné výdavky na stravu, atď. Z uvedených dôvodov teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom, resp. jeho právnym predchodcom o nepreukázaní odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovanej splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca, resp. jeho právny predchodca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.“

36. V rozhodnutí sp. zn. 1CoCsp/12/2023 zo dňa 13.06.2023 Krajský súd v Prešove uviedol: „Žalobca bol súdom prvej inštancie vyzvaný na preukázanie splnenia povinností veriteľa v súvislosti so zisťovaním bonity žalovaného s poukazom na ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Na uvedenú výzvu reagoval žalobca podaním zo dňa 8.11.2022, v ktorom uviedol, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu, na ktorú sa úver poskytuje, príjem spotrebiteľa a údaje o existujúcich záväzkoch získané z jedného alebo viacerých registrov. Existujúce záväzky spotrebiteľa veriteľ v danom prípade overil dopytom do úverového registra, z ktorého bolo zistené, že spotrebiteľ mal v čase podania žiadosti o úver splátkový úver so zostatkom 6.870,- eur s mesačnou splátkou 127,65 eur a Kreditnú kartu s úverovým rámcom vo výške 300,- eur s mesačnou splátkou 15,- eur. Žalovaný deklaroval čistý príjem vo výške 410,- eur, ktorý bol overený dopytom do Sociálnej poisťovne a pri posudzovaní žiadosti o úver bola v rámci nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb braná do úvahy paušálna suma 198,- eur. Výpočet disponibilného zostatku z príjmu bol realizovaný: 410,- eur (príjem) - 127,65 eur (existujúce záväzky) - 198,- eur (paušálna suma výdavkov) = 84,35 eur (disponibilný zostatok). Disponibilný zostatok podľa žalobcu je vyšší ako splátka schvaľovaného úveru.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že veriteľ v danej veci hrubo porušil svoje povinnosti pri overovaní bonity žalovaného ako spotrebiteľa v zmysle § 7 ods. 1, v spojení s § 11 ods. 2 veta druhá zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca neunesol dôkazné bremeno, že by jeho právny predchodca zisťoval a vyhodnotil dostatočným spôsobom príjem žalovaného pred uzavretím Zmluvy o úvere. Žalobca podobne neunesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovaného pred uzavretím tejto zmluvy. Žalobcom predložený dopyt do úverového registra sa týkal len úverovej zaťaženia žalovaného vo vzťahu k právnemu predchodcovi žalobcu Slovenskej sporiteľni, a.s. Navyše skúmanie výdavkov len nahliadnutím do databáz banky a úverových registrov nie je ani dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať z verejných databáz, môže sa jednať aj o pôžičky súkromné. Tieto databázy nemôžu dať úplný obraz o výdavkoch klienta, keďže medzi tie možno zaradiť aj bežné mesačné výdavky súvisiace s domácnosťou, či počtom vyživovacích povinností dlžníka. Pokiaľ veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.“

37. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 3CoCsp/5/2023 zo dňa 01.06.2023 uviedol: „Odvolací súd sa taktiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ani pokiaľ ide o skúmanie výdavkov žalovanej pred uzavretím zmluvy o úvere. Tvrdenie žalobcu o mesačných výdavkoch žalovanej vo výške 400 eur neboli ničím podložené. Pri získavaní relevantných informácií pritom veriteľ musí vychádzať nielen z informácií dodaných spotrebiteľom (ktoré majú byť aj preukázané relevantnými listinami), ale aj z informácií, ktoré veriteľ získava z iných dostupných zdrojov tak, aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Právny predchodca žalobcu nezískal hodnoverné informácie o výdavkoch žalovanej na živobytie, ubytovanie, stravu, náklady na energie a

pod. Pokiaľ teda veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver.“

38. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 22CoCsp/16/2023 zo dňa 19.12.2023 uviedol: „ Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Žalobca tvrdil, že právny predchodca pri posudzovaní výdavkov žalovanej vychádzal zo sumy životného minima v čase posudzovania žiadosti vo výške 210,20 eura. Z dôkazov predložených žalobcom však nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovanej na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.). Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ plynie, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny.

Tento postup dodávateľa na úverovom trhu, ktorý používa paušálny údaj v podobe sumy životného minima, nakoniec neplynie ani z opatrenia NBS z 14.11.2017. Z ust. §2 ods.5 plynie cit. „Výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa § 7 ods. 20 písm. b) zákona sa na účely odseku 1 určuje najmenej vo výške sumy životného minima spotrebiteľa, životného minima na osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkov na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu. Celkovou výškou nákladov sa rozumie výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa podľa prvej vety zvýšená o 20 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom spotrebiteľa, životným minimom osoby, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť a ktorá žije so spotrebiteľom v spoločnej domácnosti a výdavkami na inú osobu, voči ktorej má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť vo výške určenej právoplatným rozhodnutím súdu; ak rozhodnutím súdu nie je určené výživné, vo výške najmenej 30 % životného minima na túto osobu.“ Z uvedeného nepochybne neplynie záver ani usmernenie pre dodávateľov na úverovom trhu, že výdavky (resp. výška nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb) spotrebiteľa sa bez ďalšieho majú rovnať sume životného minima.“

V tomto smere súd tiež poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 53CoCsp/30/2021 zo dňa 23.09.2021.

39. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca v konaní hodnoverne nepreukázal, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere spĺňala maximálny zákonný limit ukazovateľa schopnosti splácať spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 21 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca nepreukázal, aby akýmkoľvek spôsobom skúmal výšku výdavkov žalovanej potrebných na zabezpečenie jej základných životných potrieb a vplyv týchto výdavkov na posúdenie jej spôsobilosti splácať úver. Pravidelné ani bežné každodenné výdavky žalovanej nijak nezisťoval.

40. Žalobca vôbec neskúmal výdavky žalovanej, a to náklady na bývanie, dopravu alebo domácnosť. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pokiaľ teda veriteľ nepozná celkový objem výdavkov klienta, nemôže urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Výdavky spotrebiteľa nepredstavujú iba splátky úverov. Žalobca teda nepreukázal, aby skúmal výdavky žalovanej, keďže z predložených listinných dôkazov takéto zisťovanie nevyplýva.

Bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho lustráciu cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti a ako vyplýva z okolností prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Žalobca bol v tejto súvislosti iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca vôbec

nezisťoval výdavky žalovanej, napriek tomu poskytol žiadaný úver. Nezaujímal sa, aké má žalovaná výdavky na živobytie, a či teda jej zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru

Žalobca v zmysle ust. § 11 ods. 2 v spojení s ust. § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch pred poskytnutím úveru neposúdil ako veriteľ so zákonom vyžadovanou odbornou starostlivosťou bonitu klienta prostredníctvom preukázania príjmov, výdavkov a rodinného stavu, a teda pri uzatvorení zmluvy konal bez dostatočných a pravdivých údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa, čo je potrebné považovať za hrubé porušenie povinnosti posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť klienta splácať poskytnutý úver. Z tohto dôvodu bolo potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

41. Súd tiež skúmal, či zmluva o úvere obsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v zmluve o úvere je uvedená nesprávna hodnota priemernej RPMN v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. z) zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmluve o úvere je uvedená priemerná hodnota RPMN vo výške 6,30 % p.a. pričom ide o hodnotu za 2. štvrtrok roku 2019, keďže zmluva o úvere bola uzavretá dňa 26.06.2019 a hodnota je stanovená podľa Ministerstva financií SR. V čase uzatvorenia zmluvy bola teda platnou priemernou hodnotou RPMN tá, ktorá je uverejnená na webovom sídle Ministerstva financií SR za 1. štvrtrok 2019. Táto hodnota priemernej RPMN pre daný typ úveru (ostatné spotrebiteľské úvery vo výške viac ako 6 500,- eur od 10 rokov) bola zverejnená vo výške 5,26 % (Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytovaných spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2019 zverejnené MS SR) a nie 6,30 %, ako je uvedené žalobcom v zmluve o úvere, čo znamená, že v zmluve o úvere je uvedený údaj o priemernej RPMN v nesprávnej výške. Súd preto dospel k záveru, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnej ku dňu podpisu zmluvy o úvere, preto v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch je aj z uvedeného dôvodu úver poskytnutý žalovanému v 1. rade bezúročný a bez poplatkov.

Údaj o priemernej RPMN pre príslušný spotrebiteľský úver je pritom údaj, na základe ktorého získa spotrebiteľ informáciu o tom, či úver je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. V tomto prípade dodávateľ - žalobca v zmluve uviedol, že priemerná hodnota RPMN obdobných úverov na trhu bola v rozhodnom období 10,92 %, avšak tá bola vo výške 4,38 %, čo zavádza spotrebiteľa v tom, že obdobné úvery na trhu (teda úvery poskytované konkurenciou) sú nevýhodnejšie ako v skutočnosti, resp. inak povedané, čo následne vedie spotrebiteľa k záveru, že úver poskytovaný žalobcom je výhodnejší než v skutočnosti je.

Pokiaľ sa jedná o argumentáciu žalobcu, že v zmluve uvádza informáciu o váženom priemere RPMN všetkých typov spotrebiteľských úverov, tak takýto údaj o váženom priemere RPMN všetkých typov úverov pritom nie je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V prípade, že takýto údaj v zmluve nie je uvedený, nie je to sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru. Zákon však vyžaduje v zmluve o úvere uvedenie priemernej hodnoty RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, pričom absenciu tohto údaju - náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Zákon v žiadnom zo svojich ustanovení neumožňuje dodávateľovi namiesto údaju o priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, uviesť údaj o váženom priemere RPMN na všetky typy úveru.

42. Vzhľadom na porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, žalobca nemohol ani platne pristúpiť k zosplatneniu úveru poskytnutého žalovanej a to v zmysle § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

43. Okrem toho, súd jednostranný právny úkon žalobcu a to vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, považoval za neplatný právny úkon pre jeho neurčitosť. Aby k zosplatneniu dlhu došlo v súlade so zákonom je nutné, aby bolo zrejmé s ktorou splátkou je dlžník v omeškaní. (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2CoCsp/31/2023 z 30.01.2024, rovnako rozsudok Krajského súdu Prešov 17Co/171/2018 zo dňa 04.04.2019).V danom prípade tak oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti neobsahuje uvedenie omeškanej splátky, pre ktorú žalobca pristúpil k využitiu práva podľa ust. § 565 v spojení s ust. § 53ods. 9 Občianskeho zákonníka. Nešpecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru spôsobuje neurčitosť takéhoto úkonu, nakoľko bez tejto špecifikácie nemožno posúdiť, či došlo k splneniu podmienky stanovenej v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorá umožňuje využitie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Hmotnoprávny úkon

žalobcu svojim obsahom odporuje zákonu, a to § 53 ods. 9 a § 565 pre absenciu nezameniteľného uvedenia splátky pre ktorú žalobca pristupuje k mimoriadnej splatnosti úveru a okolnosti za akých k tomu došlo, preto takýto nejednoznačný právny úkon nemôže mať žiadne právne následky. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka je súd povinný prihliadať ex offa (porovnaj v obdobnej veci žalobcu, v súvislosti s neplatnosťou zosplatnenia rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17CoCsp/38/2021 z 24.02. 2022).

Súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7CoCsp/14/2021, v ktorom uviedol, že, „neuviedenie konkrétnej splátky, pre ktorú žalobca jednorazovo predčasne zosplatnil celý dlh, vyplývajúci z úveru, spôsobuje absolútnu neplatnosť tohto jednostranného právneho úkonu žalobcu pre jeho neurčitost' (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“

Platnosťou mimoriadneho zosplatnenia sa vo vyššie uvedených intenciách zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý poukázal na to, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024).

44. Pokiaľ súd dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, potom žalobca mal právo len na vrátenie istiny úveru. Keďže zároveň súd dospel k záveru o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru, mohol žalobcovi priznať iba istinu splatných nepremičaných splátok ku dňu dňa vyhlásenia rozsudku.

45. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je potrebné vychádzať z amortizácie úveru určenej vo formulárovej zmluve práve žalobcom. Podľa predložených listinných dokladov (amortizačná tabuľka pre medziúver a stavebný úver) žalovaná nebola v období medziúveru povinná splácať istinu, splácala len úroky a poplatky, pričom istinu mala začať splácať až od januára 2032, a preto ku dňu vyhlásenia rozsudku žalovaná nebola v omeškaní so splácaním akejkoľvek časti istiny. V dôsledku uvedeného žalobcovi zatiaľ nevznikol nárok ani na zaplatenie istiny.

Žalobca teda mohla od žalovanej vyžadovať len splatnú istinu ku dňu vyhlásenia rozsudku. Táto bola skutočne v amortizačnej tabuľke uvedená výške 0,- eur. S vyššie uvedeným názorom sa stotožnil Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 5CoCsp/53/2020 z 24.02.2022.

S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.06.2013, súd pri nejednoznačnom výklade problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, uprednostnil ten výklad a postupoval v súlade aplikačnou praxou vyšších súdov, ktorá sleduje záujem spotrebiteľa. Súd je tak toho názoru, že žalobca môže od žalovaných vyžadovať len splatnú istinu ku dňu vyhlásenia rozsudku, ktorá je v amortizačnej tabuľke uvedená výške 0,- eur.

46. V dôsledku vyššie uvedeného žalobcovi doposiaľ nevznikol nárok ani na zaplatenie istiny. Súd preto žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú, resp. predčasne podanú, zamietol.

K tomuto názoru súd dospel preto, že bolo v možnostiach žalobcu, ktorý ako dodávateľ koncipoval formulárovú zmluvu, aby nastavil amortizáciu splátok medziúveru tak, aby bola priebežne uhrádzaná aspoň časť istiny. Nastavenie splácania spôsobom, ako to žalobca pripravil v posudzovanej zmluve, je výsostne v neprospech spotrebiteľa, ktorý uhrádza najprv úroky a poplatky (12 rokov!) a až následne dochádza k čiastočným úhradám istiny. Bolo právne na žalobcovi, ktorý formulárovú zmluvu ako dodávateľ pripravoval, aby táto spĺňala všetky obligatórne náležitosti vyžadované zákonom a tiež mal v súlade so zákonom postupovať aj pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Pokiaľ je to práve žalobca ako dodávateľ, ktorý závadne konal, čoho dôsledkom bola bezúročnosť úveru a nemožnosť jeho predčasného zosplatnenia (resp. neplatnosť zosplatnenia), súd nevidí dôvody, prečo by za takej situácie mal byť zvýhodnený vo vzťahu k spotrebiteľovi a súd by mal v rozpore so žalobcom pripraveným obsahom zmluvy, tomuto priznať aj nárok na istinu, ktorý podľa zmluvy doposiaľ nie je splatný a uvedeným spôsobom modifikovať obsah zmluvy v neprospech spotrebiteľa.

Rozhodnutie, ktorým by súd priznal dosiaľ nespliatnú časť nároku žalobcovi, by nereflektovalo na podstatu a zmysel amortizačnej tabuľky relevantnej pri spotrebiteľských úveroch. Amortizačná tabuľka špecifikuje zložky splátok úveru podľa časti dopadajúcej na istinu, úroky a poplatky (napr. rozsudok SDEÚ z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia proti , ECLI:EU:C:2016:842). Veriteľ nemá zákonný podklad na jednostranné vyplňanie „priestoru“ dopadajúceho v splátke na úroky istinou z inej splátky. Takéto rozhodnutie by bolo v rozpore s princípom ekvivalencie, podľa ktorého nie je prípustné v dotknutej veci postupovať menej výhodne ako v iných úverových vzťahoch, pri ktorých rovnako nie je možné naplniť predčasnú splatnosť. V preskúmvanej veci by takýmto rozhodnutím v časovom predstihu aj bez aktivácie defaultu súd neumožnil vykonať žalovanej jej právo na ešte len v budúcnosti spliatnú splátku. Takéto rozhodnutie by bolo proti podstate splátok úverového vzťahu ako zákonného inštitútu. Z uvedeného dôvodu sa súd priklonil k záverom uvedeným Krajským súdom v Prešove v rozsudku sp.zn. 5CoCsp/53/2020 z 24. 02. 2022 a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

Súd poukazuje aj na právoplatné rozhodnutia iných okresných súdov, v ktorých totožne s tunajším súdom dospeli k rovnakému záveru o predčasnosti podanej žaloby z dôvodu, že ešte nenastala splatnosť istiny úveru a to rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 8Csp/29/2022 zo dňa 21.11.2023, Okresného súdu Prešov sp. zn. 7Csp/44/2023 zo dňa 29.11.2023, sp. zn. 20Csp/121/2023 zo dňa 26.02.2023, Okresného súdu Poprad sp. zn. 23Csp/31/2023 zo dňa 21.02.2023, Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5Csp/51/2023 zo dňa 08.03.2024, Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 13Csp/5/2023 zo dňa 28.05.2024, Okresného súdu Humenné sp.zn. 7Csp/3/2024 zo dňa 08.07.2024. Tieto rozhodnutia sú žalobcovi známe, pretože boli vydané vo veciach vedených na základe žaloby podanej práve žalobcom..

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade súd žalobu v celom rozsahu zamietol a preto úspešným žalovaním voči žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania s tým, výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.